

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 58366-04-26

לפני: כבוד הנשיא יצחק עמית
כבוד השופטת דפנה ברק-ארז
כבוד השופט עופר גרוסקופף

המערער: זלמן ליב וולדמן

נגד

המשיבים: 1. רשות המיסים בישראל
2. רשות האכיפה והגבייה – הוצאה לפועל
3. המרכז לגביית קנסות

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 19.1.2026 בת"א 12021-01-26 שניתן על ידי כבוד השופטת תמר בר-אשר

בשם המערער: עו"ד דוד הלפר; עו"ד בועז חי שובל

פסק-דין

השופט עופר גרוסקופף:

ביום 5.1.2026 הגיש המערער, מר זלמן ליב וולדמן (להלן: המערער), לבית המשפט המחוזי "בקשה דחופה למתן צו מניעה זמני במעמד צד אחד" (להלן: הבקשה), במסגרתה התבקש בית המשפט קמא להורות כי לא יינקטו נגדו הליכי גבייה, אכיפה או הגבלה, ובפרט כי יבוטל כל צו עיכוב יציאה מן הארץ שהוצא נגדו, וזאת עד להכרעה בהליך. בקשה זו הוגשה על רקע מגבלות שונות שהוטלו על המערער במסגרת הליכי גבייה שמתנהלים בעניינו ביחס לחובות נטענים כלפי רשויות המס. ביום 19.1.2026 בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטת תמר בר-אשר) דחה על הסף את הבקשה, לאחר שמצא כי היא מהווה ניסיון של המערער לתקוף החלטות שהתקבלו בעניינו שלא בדרך שנקבעה לכך בדין. בנוסף, מאחר שלצד הבקשה לא הוגש כתב תביעה, בית המשפט גם הורה על סגירת התיק (ת"א 12021-01-26 וולדמן נ' רשות המיסים בישראל (19.1.2025)). מכאן הערעור שלפנינו, במסגרתו התבקשנו לבטל את קביעותיו של בית המשפט קמא בהליך זה.

לאחר שעיינו בערעור על נספחיו, וכן בבקשה למתן סעד זמני שהוגשה בצידו, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות ללא צורך בתשובה, לפי תקנה 138(א)(1) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018 (להלן: התקט"א).

להלן נרחיב קמעה בתיאור העובדות, ולאורן יתבררו על נקלה הטעמים לדחיית הערעור.

1. ביום 13.6.2017 נשלחו אל המערער ארבע שומות מס רכישה בסכום כולל של 1,800,000 ש"ח, בשל רכישת מניות באיגוד מקרקעין על פי חוזה מכר מיום 2.9.2016. מאחר שהמערער לא שילם את החוב, ביום 14.8.2017 הועבר החוב לגבייה לפי סעיף 92 לחוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), התשכ"ג-1963 (להלן: חוק מיסוי מקרקעין). בהמשך לכך, החליטה המשיבה, רשות המסים בישראל (להלן: המדינה), לפנות למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות (להלן: המרכז לגביית קנסות), לפי סעיף 95 לחוק מיסוי מקרקעין (המפנה לסעיף 194א לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה)), בבקשה שיטיל מגבלות על המערער לשם גביית החוב. בהמשך לכך, התנהל שיח בין הצדדים, והם הגיעו להסדר חוב שבו, לטענת המדינה, לא עמד המערער. לאחר מכן, ביום 22.12.2025 ניתנה החלטת רשמת ההוצאה לפועל (בכובעה כרשמת לענייני המרכז לגביית קנסות), לפיה אם המערער לא יפעל לתשלום חוב הפיגורים בתוך 14 ימים, יוטלו עליו הגבלת חידוש דרכון ועיכוב יציאה מן הארץ ללא צורך בהחלטה נוספת (להלן: החלטת רשמת ההוצאה לפועל).

2. על רקע האמור, ביום 5.1.2026 הגיש המערער את הבקשה, בה טען, בעיקרו של דבר, כי הליכי הגבייה שמתנהלים נגדו פסולים, שכן הוא פרע את חובו לפני זמן רב. יצוין, כי בפתח דבריו הבהיר המערער כי ההליך הוגש לפי ההלכה שנקבעה בע"א 3901/11 מחקשווילי נ' רשות המסים בישראל (7.8.2012) (להלן: עניין מחקשווילי), הפותח פתח להגיש לבית המשפט המחוזי ישירות הליכים למתן סעד הצהרתי העוסקים ברישום בלתי תקין של חובות ברשות המסים, בכפוף לכך שיובאו ראיות לכאורה שיש בהן כדי לסתור את חזקת תקינות המנהל, ולאחר שבוצעה פנייה מוקדמת לרשויות המס (שם, בפסקאות 26-27). יודגש, כי חרף האמור בבקשתו, לפיו בכוונתו להגיש בתוך שבעה ימים גם תובענה למתן סעד הצהרתי הקובע כי הוא פרע את מלוא חובו, המערער לא הגיש במסגרת ההליך קמא כתב תביעה.

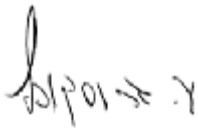
3. ביום 19.1.2026 דחה בית המשפט קמא את הבקשה על הסף, ומשעה שלא הוגש עד אותו מועד כתב תביעה – גם הורה על סגירתו של ההליך. בתמצית, בית המשפט קבע כי הבקשה היא אינה אלא ניסיון של המערער לתקוף החלטות שהתקבלו בעניינו שלא בדרך שנקבעה לכך בדין – באמצעות הגשת ערעור לפי סעיף 80 לחוק ההוצאה לפועל, התשכ"ז-1967 (לעניין המגבלות שהוטלו בהחלטת רשמת ההוצאה לפועל); או באמצעות הגשת ערר לפי סעיף 88 לחוק מיסוי מקרקעין (לעניין עצם קיומו של החוב). כן הבהיר בית המשפט קמא, כי ההלכה שנקבעה בעניין מחקשווילי אינה רלוונטית לעניינו של המערער, שכן המסלולים הרגילים להשגה על החלטות שהתקבלו בעניינו פתוחים בפניו. לבסוף, בית המשפט קמא ציין כי להתרשמותו המערער נוקט מזה כעשור בכל דרך אפשרית על מנת לחמוק מתשלום חובותיו.

4. ביום 26.4.2026 הוגש הערעור דנן, במסגרתו טוען המערער כי ההליך לפני בית המשפט המחוזי הוא האכסניה היחידה בה הוא יכול להשמיע את טענתו לפיה הוא פרע את חובו. ראשית, המערער טוען כי אין באפשרותו להגיש ערר לפי סעיף 88 לחוק מיסוי מקרקעין, שכן מעולם לא התקבלה החלטה על ידי המנהל לפי חוק זה ביחס לטענתו לפיה הוא פרע את החוב במלואו. שנית, המערער הסביר כי לא ניתן להעלות את טענת פירעון החוב במסגרת הליכי ההוצאה לפועל, משעה שלא מדובר בהליך הוצאה לפועל רגיל, אלא בהליך שנפתח לפי סעיף 194א לפקודה, ומתנהל לפני המרכז לגביית קנסות. בהינתן האמור, המערער סבור כי מתקיימות הנסיבות בהן בית המשפט המחוזי מוסמך לדון בהליך, לפי ההלכה שנקבעה בעניין מחקשווילי. יוער, כי יחד עם הערעור הגיש המערער בקשה נוספת למתן סעד זמני לעיכוב כל הליכי הגבייה שננקטים נגדו, ובפרט האיסור על יציאתו מן הארץ; וכן בקשה להוספת ראיות חדשות.

5. כפי שצוין לעיל, דין הערעור להידחות. תקנה 95(ג) לתקסד"א קובעת כי בית המשפט רשאי להיעתר לבקשה למתן סעד זמני או ארעי עוד בטרם הוגש כתב התביעה, בכפוף לכך "שהתביעה תוגש בתוך שבעה ימים ממועד מתן הצו או בכל מועד אחר שעליו יודה בית המשפט". בענייננו, ההליך בבית המשפט המחוזי נפתח עם הבקשה שהגיש המערער, אולם חרף הצהרתו לפיה בכוונתו להגיש תביעה למתן סעד הצהרתי ובה פירוט מלא של טענותיו לגבי עצם קיומו של החוב, הוא מעולם לא עשה כן. כתוצאה מכך, טענותיו המהותיות של המערער טרם התבררו לפני בית המשפט קמא, וברי כי בנסיבות אלו גם בית משפט זה אינו האכסניה המתאימה לבירורן. מאחר שגם בית המשפט קמא לא דן לגופו של עניין בטענותיו של המערער (בהיעדר כתב תביעה שהונח לפניו) – טענותיו שמורות לו, לרבות לעניין המסלול הדיוני המתאים לבירורן.

6. סוף דבר: דין הערעור, ועימו הבקשה למתן סעד זמני והבקשה להוספת ראיות – להידחות. המערער ישא בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסכום של 5,000 ש"ח. בקביעת סכום זה הבאנו בחשבון את התנהלותו הדיונית של המערער, מהצד האחד, ואת העובדה שלא התבקשה תשובה, מהצד האחר.

ניתן היום, י' סיוון תשפ"ו (26 מאי 2026).

עופר גרוסקוף
שופט

דפנה ברק-ארז
שופטת

יצחק עמית
נשיא